

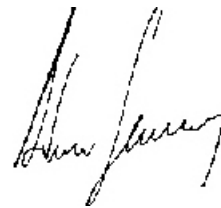
Rahova,
16.06.2017

Scrisoare deschisă adresată
Ministrului Justiției
(indiferent cine este acesta)

Domnule Ministru,

La începutul lunii iunie am adresat o scrisoare deschisă Ministrului Justiției din acel moment, domnul profesor dr. Tudorel Toader. Este posibil ca frământările politice care au dislocat Guvernul Grindeanu să nu fi permis ajungerea scrisorii la destinatarul său. În orice caz, dacă ar fi ajuns, acela nu ar fi putut acționa eficient. Sunt convins, însă, că aspectele semnalate și aprecierile formulate de mine rămân actuale. De aceea vă rog să primiți în anexă copia acestei scrisori în calitate de succesor al domnului ministru Toader, cu speranța că vă va inspira demersurile și vă va ajuta să evitați situația de a merita un mesaj similar.

Profesor dr. Adrian Severin

Scrisoare deschisă adresată
d-lui prof. dr. Tudorel Toader,
Ministrul Justiției

Rahova
10 iunie 2017

Domnule Profesor, domnule Ministru,

Partea I-a: "La așa magistrați, așa justiție !"

1. Vă scriu sub imperiul unor sentimente contradictorii, care amestecă amuzamentul și revolta, mila și condamnarea, speranța și disperarea, toate provocate de prestația dumneavoastră în fruntea celui mai important minister al momentului – cel al justiției.

Ceea ce ați reușit până acum, este doar să dați o definiție nefericită conceptului de ministru-tehnocrat: un ministru care nu are nici un crez, care nu vrea nimic, care nu își asumă nici un risc, și care se scuză că trebuie să guverneze, dând într-una asigurări că tot ceea ce face îi este impus de alții – Curtea Constituțională, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Comisia Europeană cu infamul său Mecanism de Cooperare și Verificare, etc. Dacă este așa, atunci țara nu are nevoie de un asemenea ministru, ci de unul care se sprijină pe popor și care este gata să folosească puterea încredințată de acesta prin vot, pentru a schimba, în numele unui ideal de bine și de dreptate, ceea ce el crede că este de schimbat, chiar dacă astfel ajunge să îmbrace cămașa morții. Un ministru conduce așa cum știe el, iar nu așa cum nu știu cei care i se opun. Un ministru nu caută bunăvoința adversarilor, ci împlinirea voinței lui, care este, de fapt, voința celor care l-au adus la putere. Un ministru nu se preocupă să facă plăcere mulțimii, ci să-i facă bine. Aceasta, chiar trecând uneori peste părerile ei; căci nu turma conduce păstorul, ci păstorul conduce turma. Dacă păstorul lasă turma în grija oilor turbate, iar el se pune în coada ei, cu toții vor ajunge în prăpastie.

Funcția de ministru este una politică, întrucât ea presupune exercitarea puterii. Or, puterea înseamnă politică. Grija dumneavoastră pentru a face lucrurile temeinic și cumpănit bine, este respectabilă. Pentru un profesor, sau

chiar pentru un magistrat, aceasta este o calitate. În politică, însă, timpul este esențial. Mai bine mai puțin bine, dar la timp, decât totul perfect, dar prea târziu. Cu atât mai mult cu cât binele nu se face de dragul binelui, prin raportare la regulile generale ale unei arte abstracte, ci într-un anumit scop, circumscris de anumite valori. Iar acest scop se referă la oameni – cu viață, sânge, suflet, familii, așteptări, aspirații – iar nu la lucruri moarte, care eventual pot aștepta la nesfârșit iluminarea tehnocraților.

Stați pe un scaun politic, domnule Ministru. Acest scaun nu își schimbă natura după cel care se așează pe el. Dimpotrivă, tehnocratul care nu se simte confortabil pe acel scaun, este obligat să îl părăsească. Altminteri, dezastrul se abate pe capul tuturor.

În momentul de față, mai tare ca niciodată, misiunea dumneavoastră este politică. Ceea ce se așteaptă de la dumneavoastră, în primul rând, nu este un act de administrare, ci unul de reformă. Miza adevărată nu este gestiunea optimă a actualului sistem judiciar, ci distrugerea statului paralel – antidemocratic și antinațional – în care s-a constituit în mod nelegitim autoritatea judecătorească. Dacă legile vă stânjenesc în aducerea la îndeplinire a acestei misiuni, Constituția vă dă dreptul la inițiativa de a le modifica.

2. Unul dintre scandalurile care zguduie țara în prezent privește posibila fraudare a alegerilor prezidențiale din 2009. Adevărul este cu mult mai grav. Toate alegerile prezidențiale au fost fraudate, (mai bine spus, dirijate ilegal) cu începere din 2004, tentative în acest sens manifestându-se încă după alegerile din 1996. Originea acestor fraude se găsește în străinătate, iar nu în țară, acolo unde toată lumea o caută. În țară se află doar cozile de topor, create pentru a le face posibile.

Totul a început cu acordul pe care ni l-am dat în anii 1990, ca serviciile noastre de informații să nu își mai îndeplinească misiunea pe teritoriul aliaților noștri – sau, mai bine spus, al celor pe care noi ni-i doream ca aliați – de parcă cineva ar fi sortit să fie aliatul sau inamicul nostru veșnic, în timp ce interesele noastre vitale ar fi negociabile și trecătoare. Pe fondul acestei vulnerabilizări a sistemului imunitar național, forțe străine (statale și parastatale) au transformat colaborarea în subordonare și au încurajat constituirea, în cadrul instituțiilor de forță ale statului român, a unor grupuri oculte de interese private care, pentru a acumula putere locală, au fost gata să coopereze la colonizarea și, eventual, dezmembrarea României.

Nu SRI sau alte servicii de informații au trădat ori au acaparat ilegal puterea publică, ci niște clici aflate pe poziții strategice în cadrul lor. În fiecare zi, o altă fărâmă a acestui adevăr apare la lumină.

Dacă imediat după căderea regimului național-comunist în 1989, puterile străine (din vest și din est) au căutat să găsească în rândul elitelor românești interlocutori cu rădăcini naționale solide și concepții internaționaliste, deschiși la negocieri și alianțe cu ele, de la jumătatea deceniului 1990 s-a trecut la exterminarea treptată a acelor elite și la înlocuirea lor cu marionete obediente, având cel mult potențialul unor magnați de provincie. În acest scop, au trebuit create structuri de execuție formate alături de oamenii serviciilor secrete, din cercuri semnificative ale autorității judiciare, precum și din instrumente de manipulare a opiniei publice de tip mediatic și ong-ist. Împreună, acestea au constituit o putere ocultă care a secătuit de energii statul oficial, ducându-l la eșec. Resuscitarea statului român presupune anihilarea acestei puteri oculte interne și emanciparea de sub controlul pe care străinătatea o exercită prin intermediul ei.

Scandalul arhivei SIPA nu face decât să aducă date suplimentare apte a clarifica mecanismul derapajului judiciar. Este suficient să urmăriți traseul promovării suspecte a unor judecători la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și la Curtea de Apel din București, pentru a afla care sunt magistrații șantajabili. Numărul ofițerilor sub acoperire de magistrat este infim în comparație cu cel al magistraților controlați prin șantaj; un control infinit mai eficient decât cel exercitat prin ordinul de misiune. Condamnarea recurgerii la șantaj, oricât de justă ar fi, nu trebuie să abată atenția de la faptul că mulți, prea mulți magistrați, sunt de o calitate umană precară, și de aceea oferă motive de șantaj, sau nu sunt capabili să reziste șantajului. Surse de încredere susțin, de exemplu, că unul dintre vajnicii judecători din plutoanele de execuție ale ICCJ, recognoscibil după delicatul trandafir tatuat pe fesa dreaptă, ar fi documentat și șantajat pentru relații incestuoase cu sora sa. La așa magistrați, așa justiție.

3. Ați afirmat, domnule Ministru, că „sistemul judiciar scârțâie din toate încheieturile”. Așa este! Cum ar putea fi altfel?! În slujba unor interese total străine în raport cu legea, dreptatea și aspirațiile naționale, serviciile secrete fixează ținte tactice, reprezentate de oameni aparținând adevăratelor elite românești, agenții mediatici îi condamnă public (căci, vorba generalului Coldea, „important nu este ce ai făcut, ci ceea ce se spune că ai făcut”) iar plutoanele de execuție judiciară trimit victimele în infern.

Întrebarea este: vă simțiți confortabil în vârful unui asemenea sistem care, formal, se află sub autoritatea dumneavoastră? Nu vă temeți că prin blânda dumneavoastră pasivitate deveniți părtaș la crimă?

Ați mai spus că în închisori se află oameni nevinovați, și că soarta lor este cutremurătoare. Adevărat! Cu un asemenea sistem judiciar nici nu se putea să fie altfel.

Documentele studiate de mine în ultimele luni îmi dau posibilitatea de a vă oferi câteva exemple concrete. Iată-le!

Partea a II-a: ”Ucigași fără crimă”

3.1. La vârsta de numai 26 de ani, tânărul B.B. a fost condamnat la 15 ani de închisoare pentru instigare la omor calificat (deci o infracțiune cu violență). Citind și recitind sentințele, nu am găsit menționată nici o probă din care să rezulte că inculpații ar fi încercat sau plănuit să își omoare victima. Ceea ce apărea cu claritate din sinteza cercetării judecătorești era că aceștia, o mână de tineri cu mințile înfierbântate, altminteri atrași de școală și implicați în activități lucrative licite, dar provenind din familii cu triste antecedente penale, intenționau să aplice „o lecție” contondentă unui interlop local care teroriza urbea unde locuiau și care se afla sub filajul poliției. Tocmai respectivul filaj a permis sesizarea preparativelor lor și a dus la interceptarea convorbirilor lor telefonice, atestând orice, mai puțin intenția omorului. Arestați întâmplător, înainte de a fi comis orice act material care să confirme presupusele lor intenții criminale, fără a fi avut loc măcar un contact vizual cu presupusa victimă, care în momentul respectiv se afla în alt oraș, doi prieteni ai lui B.B. au fost condamnați la 10 ani de închisoare pentru tentativă de omor calificat (sic!). Logodnica și vărul lui B.B., participanți și ei la câteva schimburi de SMS, au fost condamnați la 3 ani de închisoare cu suspendare pentru complicitate la omor calificat, deși nimeni nu fusese omorât (sic!). În fine B.B., absent, la rândul său, din localitatea și în momentul în care instanța a decis că ar fi trebuit să aibă loc omorul, a primit cei 15 ani de închisoare amintiți anterior, ispășind până în prezent 5 ani.

Teoretic, va ieși la vârsta de 41 de ani, cu toate aripile frânte. Logodnica a plecat din România, sperând la o viață mai bună în Occident. Facultatea de informatică industrială, la care urma să treacă în ultimul an, ratată. Firmele de construcții pe care le crease, falite. Tinerețea pierdută. Desigur, omul este vinovat. El însuși o recunoaște. Nu, însă, de intenția de a omorî pe cineva. Și nu pentru o faptă care să justifice o asemenea pedeapsă (interesant este că durata pedepsei a fost anunțată pe rețelele sociale locale cu o zi înainte de anunțarea publică a condamnării. Merită, de asemenea, consemnat faptul că presa locală a mediatizat cazul, „condamnându-l” pe

B.B. înainte ca instanța să se pronunțe. Să fi avut oare și interlopul-victimă vreun rol în pronunțarea sentinței?)

B.B. își va duce crucea. Cu o asemenea condamnare, potrivit prejudecăților criminologice ale „statului de drept” pe care îl păstoriți, nu are șansa grațierii. Problema este, însă, ce gândiți dumneavoastră, domnule profesor Toader, despre o justiție care condamnă pentru complicitate la un omor inexistent ? Sau despre o justiție care pronunță pedepse cu executare pentru instigare, în timp ce autorii primesc pedepse mai mici și acelea cu suspendare ?? De asemenea, mă întreb, ce credeți, domnule Ministru, despre recuperarea socială a (încă) tânărului B.B.? Va fi el mai bun la ieșirea din infernul penitenciar decât la intrare, și societatea care îi lasă în libertate pe interlopi, în timp ce îi încarcerează pe cei care încearcă să își facă singuri dreptate, îl va primi cu mai multă simpatie?

3.2. Ați criticat doct, domnule profesor, lipsa practicii judecătorești uniforme. Iată două exemple care ar putea ilustra cauza îngrijorării. Același complet al ICCJ, în aceeași zi, și pentru fapte similare, aplică o pedeapsă de 2,5 ani cu suspendare într-un caz în care s-a înregistrat un prejudiciu de circa 30 de milioane de euro, și o pedeapsă de 4 ani închisoare cu executare, într-un caz în care prejudiciul era zero. Nu intru în analiza substratului politic, care poate explica o atare diferență de tratament, dar vă întreb, dacă în calitate de ministru sub autoritatea căruia se află Ministerul Public, i-ați putea informa pe procurori că nu aceasta este politica penală a statului, ghidându-i cum să se orienteze nu într-un caz anume, ci în toate cazurile??

Un exemplu și mai strigător la cer este cel în care un complet al Curții de Apel din București, în aceeași speță, implicând trei persoane acuzate pentru adoptarea unei hotărâri neeconomice ca membri în conducerea unei societăți comerciale, îi condamnă pe doi dintre ei la 3,5 ani închisoare pentru abuz în serviciu, iar pe al treilea (G.S.) la 6 ani închisoare pentru delapidare. Și în acest caz, discriminarea are substrat politic. Din nou ne întâlnim, deci, cu deținuți politici.

Eliminarea unor asemenea derapaje reclamă un ansamblu de măsuri – politice și legislative – care consumă timp. Până atunci, nu credeți că o reducere generală de pedeapsă (să spunem de 1000 de zile) ar putea măcar diminua în timp util dimensiunile unor astfel de nedreptăți? Nici cea mai bună lege pe care o veți propune peste luni sau ani, nu poate restitui lunile sau anii de detenție executați pe nedrept.

Partea a III-a: ”Condamnați pentrumerite”

3.3. Să trecem, însă, la un alt caz. Fostul director general al Hidroelectrica, T.O. în vârstă de 66 de ani a fost condamnat pentru un așa-zis abuz de drept la 7 ani închisoare, respectiv maximum prevăzut de lege pentru această infracțiune, abuzul constând în următoarele fapte: a) nu a dispus activarea clauzei de forță majoră în contractele de furnizare a energiei electrice pe piața nereglementată; b) a dispus cumpărarea de energie electrică de la SC Termoelectrica SA la prețuri mari, pe care a vândut-o la prețuri mai mici; c) nu a luat toate măsurile necesare, conform contractului de management prin care se obliga să aducă la îndeplinire toate obiectivele și criteriile de performanță asumate; d) a permis facturarea energiei electrice livrate, la preturi calculate prin utilizarea unui curs de schimb valutar între dolar și leu, inferior cursului mediu lunar stabilit de BNR; e) a semnat extinderi ale unor contracte de furnizare a energiei electrice în perioada în care, prin Ordinul Autorității Naționale a domeniului Energiei, acest lucru era prohibit. Nici rechizitoriul, nici sentințele de condamnare în fond și apel, nu sugerează că inculpatul a avut vreun câștig personal sau a urmărit obținerea unui asemenea câștig, ca urmare a comiterii faptelor imputate lui.

Pornind de la ipoteza că aceste fapte ar fi adevărate, ele nu conturează decât acuzația ca T.O. a fost un rău manager, iar nu un infractor. Dacă prin răul său management ar fi produs vreun prejudiciu societății comerciale pe care a condus-o, aceasta ar fi fost temei pentru angajarea răspunderii lui contractuale (disciplinară și materială) dar nu izvor de răspundere penală. Dincolo de cele stabilite de Curtea Constituțională, cum că administrarea defectuoasă poate fi element constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu numai dacă ea coincide cu încălcarea unei legi, este absurd să credem că un magistrat, care se presupune că știe legea, dar care nu a administrat în viața lui nici măcar un WC public, darămite o societate comercială de complexitatea Hidroelectrica, poate aprecia și cenzura oportunitatea deciziilor manageriale privind o asemenea societate. Atât timp cât decizia de oportunitate a unui director nu ascunde un scop ilicit, performanțele acelui om pot fi apreciate exclusiv de partenerii săi contractuali, pe baza dispozițiilor de drept privat. Ce clauze contractuale activează, la ce prețuri cumpără și vinde (cu atât mai mult cu cât prețurile se stabilesc pe piață prin negocieri, iar nu în biroul procurorilor sau în camera de consiliu a judecătorilor), ce cursuri de schimb valutare folosește managerul unei societăți comerciale, sunt exclusiv treaba lui.

Pentru rațiuni de ordine publică, libertatea de decizie a unui manager poate fi limitată, dar asta numai prin intermediul restrângerii capacității de exercițiu a întreprinderii pe care o conduce; ceea ce, potrivit Constituției, se realizează prin lege organică, iar nu prin Ordinul nu știu cărei instituții

administrative. Chiar și atunci când o societate comercială este cu capital integral de stat, deci atunci când statul optează pentru a fi agent economic, nu este permis ca acesta să-și folosească o asemenea calitate pentru promovarea politicilor sale macro-economice. Cine interzice aceasta? Chiar Constituția, mereu invocata de dumneavoastră, atunci când prevede că economia românească este o economie de piață.

La limită, T.O. ar fi putut fi acuzat de bancrută, dacă prin gestiunea lui ar fi provocat falimentul Hidroelectrica S.A. Sentințele de condamnare rețin, însă, că nu este cazul. Ele menționează că la dosar se află dovada că, an de an, societatea a depășit parametri de producție și economicitate. Totodată, într-o formulare de-a dreptul șocantă, ele afirmă următoarele: „Cel mai grav aspect îl constituie tratarea cu dispreț a atenționărilor și avertismentelor transmise de autoritățile competente din domeniul energetic către S.C. Hidroelectrica S.A. care arătau că această societate urmărea doar realizarea profitului prin vânzări pe piața energiei...”. Prin urmare vina supremă a directorului unei societăți comerciale, în viziunea judecătorilor români, este aceea că, într-o economie de piață, a făcut totul pentru a asigura profitabilitatea societății pe care o conducea. Pentru asta ar fi trebuit premiat, iar nu condamnat.

Nu credeți, domnule Ministru, că ar fi cazul să vă dați osteneala de a explica magistraților români că în statul român actual finalitatea oricărui comerț este câștigul (*finis mercatorum est lucrum*) și că o societate comercială (inclusiv directorul ei) nu poate fi acuzată că se ocupă de comerț, tot așa cum, vorba lui Adrian Păunescu, o locomotivă electrică nu poate fi acuzată că este electrică.

Ironia sortii este că mișcările de dreapta, care și-au afirmat pe stradă cu maximă vehemență anticomunismul, nu au părut deranjate de faptul că statul de drept este ghidat tocmai de concepția comunistă asupra economiei, pedepsindu-i drastic pe aceia care respectă regulile economiei de piață.

3.4. La finele procesului care a aruncat în închisoare conducerea Hidroelectrica – dacă nu în baza unui text de lege neconstituțional, cel puțin, așa cum susțineți chiar dumneavoastră, în baza unei interpretări neconstituționale a legii – Președinta ICCJ de la acea dată, nefasta Livia Stanciu, a organizat o conferință de presă, pentru a anunța victoria astfel obținută în lupta împotriva corupției. Un asemenea gest evidențiază încă o confuzie de tip justițiar-populist, pe care ar trebui să o combateți, în dubla dumneavoastră calitate de profesor și de ministru.

Puterea judecătorească nu luptă împotriva corupției și nu este chemată să o facă. Ea nu luptă, de fapt, împotriva nimănui, și nu reprezintă forța binelui în înclăștare cu forțele răului. Puterea judecătorească are datoria de a

aplica legea. Atât! Împotriva corupției luptă factorii politici, respectiv legislativul și executivul (din care face parte și Ministerul Public). Parlamentul definește actul de corupție și sancțiunea care i se aplică; iar asta, nu prin raportare la concepția sa despre bine și rău, ci la ceea ce consideră a fi adecvat și inadecvat pentru funcționarea armonioasă a complexului social. La rândul său, Executivul organizează aplicarea legii și stabilește politici menite a aplica legea în concret. În ceea ce o privește, puterea judecătorească are cu atât mai puțin obligații morale, și are interdicția de a-și aborda misiunea din perspectiva unei ideologii proprii – de dreapta sau de stânga. Ea are competența de a interpreta legea, adică de a descifra cât mai exact voința legiuitorului și de a aplica, atunci când este necesar, sancțiunile pe care tot legea le prevede, în scopul revenirii la legalitate și al garantării respectului legii. Când condamnă, judecătorul trebuie să fie trist; cel puțin întrucât a descoperit o ilegalitate. Când achită, trebuie să fie vesel, căci raporturile sociale sunt sănătoase și nu au nevoie de intervenții chirurgicale.

Eu asta le spun studenților mei. Dumneavoastră, domnule profesor Tudorel Toader, ce le spuneți? Ce notă ați da dumneavoastră unui student care ar susține că includerea într-un contract comercial a unei clauze de indexare valutară, potrivit căreia rata de schimb aplicată este cea stabilită de BNR la data facturării, constituie element constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, deși nici o lege nu o interzice? Eu nu le-aș da notă de trecere. Sunt convins că nici dumneavoastră. Diferența dintre studenți și judecători este aceea că studentul care greșește își distruge vacanța ca să se pregătească pentru reexaminare, în timp ce judecătorul care greșește distruge destinul celor pe care îi trimite în pușcărie și, mai mult decât atât, nefericește familiile acestora, precum și pe cei care, într-un fel sau altul, depind de ei – prieteni, studenți, colegi de muncă, cetățeni, etc., după caz.

A recunoaște că oameni nevinovați se găsesc în închisori, este mult prea puțin. Aceasta, mai ales atunci când cel care o face este ministrul justiției. Din momentul acestei recunoașteri, dumneavoastră deveniți complicele unei grave încălcări a drepturilor omului – faptă imprescriptibilă – în măsura în care nu faceți nimic pentru îndreptarea situației.

Revenind la exemplul anterior, trebuie să precizez că nu știu ce păcate o fi având pe conștiință fostul director al S.C. Hidroelectrica S.A., dar citindu-i dosarul, sunt convins că nu a comis fapta pentru care a fost condamnat sau, altfel spus, că faptele comise de el nu sunt infracțiuni. Întrebarea care subzistă este, dacă în acest caz avem de a face cu o eroare judiciară, sau cu o condamnare în siajul unei decizii politice. Am toate motivele să cred că ne aflăm în ipoteza din urmă. Victima acestei condamnări scandaloase, se pare că nu a acceptat să fie serviabilă cu firme

precum Alro, sfidând astfel directivele confidențiale ale unor lideri politici din fruntea statului. Să fie vorba aici de îndepărtarea unui director deranjant, sau de o simplă coincidență?

3.5. O sursă bine informată mi-a mărturisit, sub acoperirea anonimului, că politicianul O.I. a fost condamnat fără a fi săvârșit vreo faptă penală, numai întrucât, intersectându-se accidental cu o anchetă privind situații cu care nu avea nici o legătură, a prilejuit declanșarea procedurii de consultări ale binomului SRI-DNA. Cu această ocazie procurorii (și apoi judecătorii) au fost informați că respectivul ar fi în vizorul departamentului pentru apărarea Constituției; adică, mai pe șleau, suspect de spionaj. Împlicinatul nu a cunoscut acest lucru și nu s-a putut apăra. A fost condamnat fără să știe de ce, după cum nici magistrații care l-au condamnat nu aveau cum ști că acțiunile „ostile ordinii constituționale” ale victimei lor se refereau în realitate la implicarea lui în războiul dintre serviciile secrete (mai exact SRI și DGIPI).

Partea a IV-a: ”Probe falsificate și familii hărțuite”

4. În „sistemul judiciar care scârțâie din toate încheieturile”, presiunile asupra martorilor, hărțuirea experților și falsificarea probelor sunt deja de notorietate.

4.1. Pentru a-l determina pe I.B. să depună mărturie împotriva judecătorului S.M., care trebuia neapărat îndepărtat din completul care urma să-l execute pe profesorul Dan Voiculescu și grupul I.C.A., procurorul de caz i-a prezentat soției martorului fotografii immortalizându-l în scene fierbinți cu o tânără aflată puțin sub pragul majoratului. Să fie oare, aceasta, o procedură legală? Ați analizat, domnule Ministru, aceste practici cu prilejul cercetării managementului DNA? Le-ați interzis formal, în virtutea autorității constituționale pe care o aveți asupra Ministerului Public?

Cum soția nu s-a revoltat și omul nu a cedat, s-a ajuns la o condamnare pentru sex cu o minoră, după ce încercarea de a se „descoperi” un viol, a eșuat din lipsa... victimei.

Cel puțin aceasta este versiunea împlicinatului, pe care lecturarea sentinței nu o prea contrazice. Ceea ce este cert și uluitor însă, este ca I.B. a făcut apel împotriva sentinței de fond, în timp ce parchetul, mulțumit de ea, nu a atacat-o. Cum, pentru a-și susține apelul, condamnatul a adus în discuție practicile DNA, instanța de apel i-a dublat pedeapsa, ceea ce, veți fi de acord, domnule profesor, încalcă principiul non reformatio in peius (nimeni nu poate să-și înrăutățească situația prin propria cale de atac). Sunt

convins, domnule profesor, că le vorbiți studenților despre acest principiu elementar.

Culmea este că soluția aberantă din apel a fost confirmată și de instanța supremă, care a judecat recursul în casație. A spune că acest sistem „scârțâie” este mult prea puțin. Avem de-a face, în realitate, cu crime judiciare și cu grupuri criminale organizate.

4.2. În cazul lui A.S., cei care au furnizat DNA o așa-zisă probă constând într-un film realizat cu camera ascunsă, au sfârșit prin a recunoaște în instanță că înregistrarea fusese „prelucrată” de ei. În plus, după refuzul instanței de a dispune o expertiză judiciară, un expert extrajudiciar a stabilit că filmul cu pricina fusese în totalitatea lui obiectul unei contrafaceri. În condițiile în care DNA nu a prezentat nici o dovadă sau informație care să ateste originalitatea, integralitatea și autenticitatea înregistrării, mărturia amintită și expertiza, fie ea și extrajudiciară, ar fi trebuit, pentru orice minte normală, să creeze măcar un dubiu asupra relevanței filmului cu pricina, împiedicând formarea unei convingeri dincolo de orice dubiu rezonabil. Nu a fost așa. În schimb expertul a fost pus sub urmarire penală pentru favorizarea infractorului și divulgarea de documente din dosarul cauzei. O acțiune de intimidare, pe care nici CSM, nici Ministerul Justiției, nu au cercetat-o sau sancționat-o. Dacă socotiți, domnule Ministru, că nu aveți competențele legale spre a o face, vă reamintesc că aveți competența de a iniția legile care vă lipsesc.

4.3. Recurgerea la expertiză, ca mijloc de probă, se justifică prin nevoia lămuririi unor aspecte tehnice, economice, medicale, contabile, etc., pentru care magistrații nu au pregătirea de specialitate necesară. Desigur, nu experții judecă, ci judecătorii. Aceștia nu pot schimba însă concluziile expertului, ci au doar posibilitatea de a le plasa în contextul celorlalte probe, spre a stabili cu exactitate o situație de fapt. Concluziile expertului și expertiza, în ansamblul ei, au valoare științifică. Dacă un expert ales de partea interesată ar mai putea fi bănuit de un oarecare subiectivism, expertul numit de instanță se bucură de prezumția – fie ea și *juris tantum* – de obiectivitate și competență. Cred ca așa le spuneți, domnule profesor, studenților dumneavoastră.

Iată însă că, în cazul lui M.I., acuzat de evaziune fiscală, două expertize judiciare financiar-contabile care stabileau că prejudiciul este inexistent și că baza de calcul a impozitării luată în considerare de DIICOT era greșită, au fost înlăturate. Inițial instanța a cerut suplimente de expertiză; ele au confirmat absența prejudiciului. În atare situație s-a trecut la măsura mai radicală a schimbării compoziției completului de judecată. Acesta a negat pur și simplu expertizele pe care instanța le dispusese, a declarat

textual că „nu își însușește concluziile experților judiciari” și l-a condamnat pe inculpat la pedeapsa maximă de 8 ani de închisoare.

Și, dacă tot a făcut acest lucru, în decizia instanței de apel s-a mai adăugat obligarea condamnatului la acoperirea unui presupus prejudiciu suplimentar aferent unor fapte de care nu fusese acuzat și care nu făcuseră obiectul judecării în fond. Evident, referitor la aceasta condamnare suplimentară, nu a mai existat nici o cale ordinară de atac.

Ce fel de justiție este aceasta, domnule Ministru? Nu pentru un asemenea stat de drept s-a murit în decembrie 1989. Cei care atunci au stat în fața tancurilor, sunt acum în închisori, în timp ce aceia care atunci au stat la șpriț și sarmale, sunt acum miniștri.

Partea a V-a: ”Dreptul de a încălca drepturile omului!”

5. Apropo de modificarea componenței completelor de judecată, mă întreb, și vă întreb, domnule Ministru, dacă știți că alcătuirea aleatorie a acestora, garanție a neutralității lor, este o mare farsă? În realitate, ceea ce se trage la sorti este numărul completului. În rest, componența acestuia se schimbă după „necesități” de către șefii instanțelor, fie ei „parteneri de nădejde” ai procurorilor, fie șantajați de serviciile secrete, fie terorizați de parchetele speciale organizate pe principii leniniste ca adevărate armate interne și braț înarmat al terorii.

Cât despre recuzări, acestea se resping, practic nemotivat, pe bandă rulantă.

Oare nu puteți rezolva rapid asemenea aberații? O ordonanță de urgență pentru clarificarea modului de compunere a instanțelor ar îmbunătăți radical performanța justiției noastre. Nu există nici un motiv pentru amânarea ei. Cu excepția confuziei între retorică (de fapt limbuție) și politică.

După cum, rapid ați putea face pași către restabilirea independenței judecătorilor printr-un simplu Ordin prin care procurorii să fie coborâți de pe pedestalul curul pe parchet, de la care vine și numele instituției căreia îi aparțin, alături de avocați. Altminteri, degeaba vorbim despre egalitatea armelor între acuzare și apărare, respectiv despre procese echitabile.

Tot un Ordin al M.J. ar fi suficient pentru a readuce în legalitate, dar și în domeniul bunului simț, folosirea cătușelor. Deținutul G.Ș. mi-a povestit că, după ce i-a atras atenția unui subofițer de escortă asupra faptului că, având vârsta de peste 60 de ani, potrivit tratatelor internaționale referitoare la drepturile omului, este exceptat de la încătușare, acesta i-a răspuns cu tot respectul că singurele tratate pe care le cunoaște sunt instrucțiunile

directorului de penitenciar. Dacă așa stau lucrurile – și așa stau – nu aveți decât să-i instruiți pe directorii de penitenciare în mod corespunzător, făcând aplicarea dispozițiilor constituționale pe care le cunoașteți atât de bine, și le invocați până la exasperarea auditorului, potrivit cărora tratatele internaționale din materia drepturilor omului, la care România este parte, au prioritate față de legea română; și desigur, a fortiori, față de instrucțiunile conducerii ANP. De cine sau de ce vă este frică domnule Ministru, de nu o faceți?

6. O problemă gravă pe care o aveți de rezolvat este aceea a suprapopulării penitenciarelor, precum și cea a condițiilor inumane și degradante în care sunt obligați să trăiască deținuții. CEDO a observat și decis că nu este vorba despre cazuri izolate, ci despre o problemă structurală. Dacă nu va fi rezolvată corespunzător, fiecare deținut va fi îndreptățit la despăgubiri calculate pe zi de detenție care, însumate, vor impune scoaterea din buzunarul cetățenilor a unor sume considerabile de bani.

De ce, domnule Ministru, nu le spuneți deschis românilor că sunteți obligat de situație să scoateți din penitenciare, cât mai repede, un număr de 8.000-10.000 de deținuți, și nu le prezentați nota de plată probabilă pe care va trebui să o achite fiecare, în caz că nu o faceți? Românii sunt suficient de inteligenți pentru a pricepe cum stau lucrurile și a accepta măsurile necesare atingerii țintelor arătate. Cine are, atunci, interesul să le ascundă adevăratele probleme, pentru a-i expune manipulărilor? Vorbiți, domnule Ministru, dacă nu vreți să fiți victima penală a propriei dumneavoastră tăceri și inacțiuni! Tăcerea dumneavoastră menține populația într-o confuzie care afectează stabilitatea socială. Să nu aibă oare, aceasta, o conotație penală? Dacă nu astăzi, poate mâine.

Ne spuneți că nu avem de ce ne grăbi, întrucât CEDO v-a dat 9 luni pentru a întocmi un plan de măsuri. În calitate de fost vice-președinte al Comisiei Juridice și pentru drepturile omului, a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei și de fost raportor special ONU pentru drepturile omului, vă anunț că sunteți într-o cumplită eroare. CEDO nu putea acorda un răgaz pentru continuarea încălcării drepturilor omului. Cele 9 luni au semnificația de a permite Guvernului român oprirea încălcării fără presiunea sancțiunilor, și de a pregăti măsurile pe termen lung, care să dea durabilitate soluțiilor pe termen scurt, permițând astfel o mai bună individualizare a sancțiunilor.

Se pare că ceea ce vă mișcă pe dumneavoastră sunt termenele procedurale și amenințarea amenzilor, iar nu soarta oamenilor. Or, despre oameni este vorba, înainte de orice altceva. Pentru îmbunătățirea soartei lor, nimeni nu vă poate acorda păsuri. Nici măcar conștiința dumneavoastră; în

măsura în care o aveți. Din această perspectivă, mă întreb din nou, cine este mai vinovat: cel care torturează, sau cel care nu face nimic spre a opri tortura? Între torționar și torturat nu poți fi neutru. Într-un asemenea caz, neutralitatea îl favorizează pe torționar și te plasează de partea lui, în ipostaza de complice. De la data deciziei CEDO, domnule Ministru, sunteți complice la tortură. Și dacă, cumva, rândurile mele vă fac să zâmbiți, vă asigur că mâine vă veți pierde zâmbetul. Zâmbetul de azi se va regăsi în plânsul de mâine.

Guvernul a susținut, iar Parlamentul a adoptat, cu unele modificări, abominabila, “lege Prună” privind “recursul compensatoriu”. Ideea centrală este că statul îi poate înjosi, tortura și umili pe deținuți timp de 24 de zile pe lună, oferindu-le în contrapartidă 6 zile de libertate. În țările în care drepturile omului nu sunt un lux, ele nu pot fi violate nici măcar o singură zi. Dacă unui singur deținut nu i se poate asigura o viață demnă în detenție, acela trebuie imediat liberat. Aceasta, indiferent dacă este vorba de persoane aflate la prima experiență în penitenciar sau recidiviști, cu guler albastru sau guler alb, violente sau nu. Toți sunt oameni și, în această calitate, toți se bucură de aceleași drepturi și trebuie să beneficieze de același tratament.

Legea “recursului compensatoriu” prevede că reducerea perioadei de detenție are loc atunci când detenția se face în condiții necorespunzătoare, și precizează că sunt necorespunzătoare condițiile neconforme standardelor europene. După care, aceeași lege dispune înființarea unor comisii care să verifice calitatea condițiilor de detenție, stabilind în vederea efectuării acestor verificări, termene de câteva luni. De ce? CEDO a statuat, printr-o hotărâre definitivă cu caracter general (pilot), că toate penitenciarele românești se găsesc sub standardele europene. Ce mai este, deci, de verificat? Doriți cumva ca niște comisii formate din salariații penitenciarelor să confirme sau contrazică decizia CEDO?

Partea a VI-a: ”Libertatea este doar o vocație ?”

7. Una dintre explicațiile suprapopulării penitenciarelor stă, nu în înclinațiile infracționale ale românilor (până și faimoșii “corupți” nu depășesc câteva sute, este drept în condițiile în care cei care fură cu autostrada sunt liberi), ci în represivitatea excesivă și ambiguitatea vinovată a legislației noastre penale.

7.1. Desigur, revizuirea scalei pedepselor (inclusiv a ierarhizării infracțiunilor în funcție de pericolul lor social real, iar nu de interesul politic al statului mafiot) cere timp. De asemenea, necesită timp și reforma sistemului de sporuri în cazul concursului de infracțiuni, spre a se pune capăt

odioasei reguli a “treimii obligatorii”, care a condus la situații oribile și aberante, când unei pedepse de bază de un an i s-au adăugat sporuri însumând zeci de ani. În zeci de ani de închisoare nu se reeducă nimeni, ci se pervertesc definitiv caractere; nu se recuperează calități, ci se produc infractori irecuperabili.

Din păcate, am preluat servil formule penale din sisteme de drept străine tradițiilor juridice românești, nu numai fără să le adaptăm realităților noastre, dar și fără să copiem remediile practicate de acele sisteme. (De exemplu pedepsele lungi se legiferează la pachet cu posibilități ample de liberare condiționată în termen scurt.)

Așa stând lucrurile, până la aplicarea unei reforme legislative ample puteți adopta, repet, prin Ordonanță de urgență, o măsură de reducere generală a pedepselor în curs de executare. Aveți de unde face această reducere, atât timp cât media pedepselor cu închisoarea în România este de 7 ori mai mare decât în lumea civilizată. (Aceasta este o altă problemă de rezolvat pentru un bun ministru al justiției: civilizarea sancțiunilor penale.)

Dacă doriți neapărat, ați putea prevedea că reducerea se aplică numai după executarea a, să zicem, unei șeptimi din pedeapsă, astfel încât cei care se tem că cineva va scăpa fără să simtă gustul închisorii, să fie satisfacți.

7.2. Tot prin Ordonanță de urgență, la care nu știu cine s-ar opune, i-ați putea grația pe bolnavii de boli cronice severe (eventual doar cei în stadiu avansat, iar ceilalți după executarea unei șeptimi din pedeapsă), pe invalizi și pe cei care îndeplinesc criteriile pentru liberarea condiționată. În cazul celor din urmă, grațierea este cu atât mai necesară cu cât, în prezent, legea care reglementează liberarea condiționată este inaplicabilă.

Vă sugerez să solicitați o statistică vizând numărul condamnaților eliberați condiționat la data îndeplinirii criteriilor legale stabilite în acest scop. Răspunsul vi-l pot da eu: nici unul!!! De ce? Pentru că legea nu se poate aplica. Iată un lucru care ar trebui să vă frământeze: o lege inaplicabilă.

După cum știți, instituția liberării condiționate a fost concepută pentru a-i stimula pe condamnați la un comportament corect pe perioada detenției, la o atitudine pro-activă în efortul necesar creerii condițiilor pentru reintegrarea lor socială, și la accelerarea operei de reeducare durabilă. Cum profunzimea transformărilor caracteriale nu poate fi măsurată direct, legea a stabilit un număr de criterii obiective, printre care cele mai importante sunt o durată minimă de executare a pedepsei și lipsa abaterilor disciplinare pe această durată.

Nimeni nu poate evalua mai bine îndeplinirea criteriilor menționate decât conducerea penitenciarului în care s-a executat pedeapsa. Atunci când aceasta constată că amintitele criterii au fost îndeplinite, respectiv la

expirarea perioadei minime de detenție, liberarea ar trebui să fie automată. O eventuală amânare trebuie motivată, iar condamnatul nemulțumit de motivare ar putea să o conteste în fața unei instanțe judecătorești competentă să verifice exclusiv corespondența dintre motivele amânării și criteriile legale ale liberării.

Dacă, însă, în momentul împlinirii perioadei minime de detenție se declanșează o procedură complicată, cu mai multe trepte de jurisdicție, cu termene lungi de luni de zile (ca și când miza nu ar fi libertatea unor oameni) și cu participarea unor procurori care nu cercetează nimic și nu cunosc nimic despre ce a făcut persoana în cauză pe timpul încarcerării, dar care s-au învățat ca, din principiu, să se opună oricărei clemențe, liberarea întârzie totdeauna cu cel puțin câteva luni. Prin urmare legea nu își atinge niciodată obiectivele.

Adaug la acestea și împrejurarea că, în prezent, argumentația care încearcă să justifice amânarea liberării condiționate, este nu doar rizibilă, ci de-a dreptul ilegală. Se invocă astfel faptul că persoana îndreptățită la liberare “nu a rămas suficient de mult în detenție” (deși perioada “suficientă” este expres stabilită de lege), “nu a prestat muncă pe perioada detenției” (deși condamnarea nu a fost la muncă silnică iar persoana în cauză a solicitat să muncească, dar nu i s-a putut oferi un loc de muncă), “a petrecut întreaga perioadă de detenție în regim închis” (deși legea nu prevede că de liberarea condiționată beneficiază doar cei aflați în regim semideschis sau deschis), “nu și-a recunoscut vina” (deși liberarea este condiționată legal de comportamentul celui în cauză, iar nu de recunoașterea hotărârilor unui sistem judiciar care “scârțâie din toate încheieturile” pronunțate de judecători șantajabili), “nu s-au reeducat suficient (ceea ce ar fi un argument, dacă afirmația s-ar sprijini pe dovezi concrete). Consecințele practice ale acestor abordări, care adaugă la lege, modifică legea sau o aplică abuziv (faptul că liberarea condiționată este o vocație iar nu un drept, nu îndreptățește la refuzul ei nemotivat, discreționar, șicanatoriu), se măsoară în zile, luni și ani de lipsire de libertate a unor oameni. Unei asemenea situații trebuie să-i puneți capăt de îndată, domnule Ministru.

Inclusiv în aceste cazuri trebuie concepute soluții pe termen scurt (care tratează efectele) și soluții pe termen lung (care tratează cauzele). Pe termen scurt se impune o Ordonanță de urgență care să îi grațieze pe toți cei care îndeplinesc criteriile pentru liberare condiționată, eventual cu posibilitatea revocării în caz de recidivă. Adăugată la măsura reducerii generale de pedeapsă, aceasta aproape că ar rezolva suprapopularea penitenciarelor. Mi-e greu să cred că cineva s-ar putea opune în mod serios.

Pe termen lung, ar trebui promovată o legislație care să desființeze sistemul sporului automat de o treime, în cazul concursului de infrafracțiuni, înlocuindu-l cu unul mai uman și mai adaptabil situațiilor concrete, sau să limiteze sporul adiționat la un nivel rezonabil în raport cu pedeapsa de bază. În același timp, ar trebui creat un sistem obiectiv și automat pentru liberarea condiționată, care să faciliteze restabilirea dreptului la libertate iar nu prelungirea detenției, lăsând declanșarea controlului judiciar la inițiativa persoanei interesate și efectuarea controlului în competența judecătorului de drepturi și libertăți, cu excluderea participării parchetului care nu are nici un rol firesc de jucat în acest domeniu.

Partea a VII-a: ”Un sistem judiciar nereformat și corupt”

8. Doamnele Ministru și doamnele profesor, fără a intra în detaliile reformei sistemului judiciar, cel mai nereformat dintre cele moștenite de la vechiul regim comunist, mă rezum a face doar două observații.

8.1. Prima îi privește pe judecători. Dincolo de păcatele lor omenești, judecătorii sunt cei mai terorizați, abuzați și înjosiți membri ai autorității judiciare. Ei sunt, de fapt, primele victime ale dictaturii neoleniniste a procurorilor. Dacă acestei dictaturi nu îi veți pune capăt în mod pașnic, ea va fi înlăturată prin violență. Atunci s-ar putea, însă, să fie prea târziu pentru salvarea națiunii române.

8.2. A doua remarcă se referă la legea răspunderii magistraților; o lege pe care, aparent, toți o doresc, și pe a cărei promovare dumneavoastră o sabotați cu un talent impresionant, îngropând-o în ridicol. Căci cum altfel poate fi calificat proiectul dumneavoastră, prin care fapte, a căror săvârșire trimit pe oricine în pușcărie, atunci când sunt comise de magistrați, sunt tratate sfielnic, doar ca banale abateri disciplinare?

Înțeleg grija ca răspunderea magistraților să nu se constituie într-o limitare a independenței judecătorilor și autonomiei procurorilor dar, pe de altă parte, este clar că puterea predispune la abuz și că nelimitarea ei lasă abuzul fără limite. De aceea, acordarea puterii trebuie acompaniată de răspunderea pentru exercitarea ei.

Spunând acestea, subliniez că o problemă atât de complexă reclamă o soluție complexă. În opinia mea, ea este triunghiulară: pe de o parte, este obligatorie instituirea răspunderii (penale și civile) a magistraților pentru abuzul de putere (trebuie să li se scoată din cap că lor nu li se poate întâmpla nimic); pe de altă parte, se impune clarificarea procedurilor judiciare în așa fel încât posibilitățile abuzului să se înlătore, mutându-se accentul de pe aptitudinea de apreciere a magistraților, pe dreptul la apărare al justițiabililor

(chiar și o sentință aspră va fi acceptată, în măsura în care justițiabilii vor simți că au avut un proces echitabil, iar în condițiile exercitării plene a dreptului la apărare, marja de abuz a magistraților se va micșora); pe de altă parte, este necesară consolidarea sistemului de apărare a libertății/lor, inclusiv prin crearea unor jurisdicții speciale românești, destinate garantării drepturilor omului (inclusiv atunci când omul în cauză este un magistrat).

9. Nu neg, domnule Ministru, că aveți de îndeplinit o misiune herculeană. Aveți de curățat grajdurile judiciare moștenite de la acel Augias contemporan, care a fost Președintele Traian Băsescu. Cu cât mai mari dificultățile, însă, cu atât mai mare gloria.

A plânge pe umărul celor condamnați pe nedrept (de multe ori ca urmare a comenzilor politice) trimițându-i să își găsească dreptatea în chiar sistemul care i-a nedreptățit, când știți bine că acest lucru este imposibil, atât din punct de vedere juridic (ce poți face împotriva unei sentințe definitive, când nu poți invoca alte probe în afara celor deja respinse în mod abuziv?), cât și psiho-politic (sistemul care te-a victimizat nu își va face de bunăvoie autocritica), este nedemn. A denunța, din vârful buzelor, situația din infernul penitenciar, fără a face nimic pentru eliberarea prizonierilor lui din teama de a nu indispuce cumva sistemul represiv ilegal, zdruncinându-i simbolurile terorii, este o crimă împotriva umanității. A recunoaște că sistemul judiciar și statul de drept, a cărui structură de rezistență acesta ar trebui să fie, funcționează dezastruos și abuziv, atât la nivel instituțional cât și la nivel personal, fără a intra în lupta pentru reformarea lui, este un act de trădare națională.

Actualul sistem judiciar este corupt. El mimează lupta împotriva corupției, tocmai pentru a ascunde adevăratele fapte de corupție și a-i face scăpați pe adevărații mari corupți. Acest sistem judiciar este responsabil pentru instituirea stării de teroare în țară și blocarea tuturor instituțiilor statului. Acest sistem a dezbinat societatea, a subminat sistemul imunitar al statului și a vulnerabilizat națiunea, expunând-o poftelor dominante ale hegemonilor regionali și globali. Dacă nu puteți face ceea ce trebuie pentru schimbarea radicală a acestei situații, mai bine plecați. Plecați înainte de a fi prea târziu, atât pentru dumneavoastră, cât și pentru noi.

Nu fiți, domnule Ministru, complicele unei crime judiciare îndreptate împotriva națiunii române!

Cu considerația pe care Constituția mă obligă să v-o port,
Al dumneavoastră,
Prof. dr. Adrian Severin

Handwritten signature

WWW.LUMEAJUSTITIE.RO